

mange smaa hvide Tænder, der var som en overskaaren Hyben at se paa. Hendes Fader var i Mellemtiden bleven Rigsdagsmand, Familien var flyttet til København, og det havde forandret hendes Væsen. Hun havde den Sommer en jævndrende Veninde med sig, en fregnet og skævskuldret lille Plapremund, en kvindelig Polichinel, og de to var uadskillelige. Med et Udtryk, som om de tilsammen bar Verdens dyreste Hemmelighed, fulgtes de Arm i Arm hele Dagen endog til Steder, hvor der i Virkeligheden kun var Plads til een.

Derefter gik der næsten seks Aar, før de igen saaes. Jytte havde i Mellemtiden taget Studentereksamen med Udmærkelse og studerede nu Engelsk og Fransk uden noget andet Formaal end at smykke sig med en Magistergrad. Selv var han endelig bleven Kandidat og havde i alle disse Aar ikke tænkt synderlig meget paa hende til Trods for, at han ofte havde faaet hendes Skønhed og Klogskab fremstillet i bengalsk Belysning af Asmus og Andre. Men hans Hjerte var dengang pantsat andre Steder.

Saa en Dag mødtes de i et københavnsk Middagselskab. Allerede hendes Udseende overraskede ham. Han havde tænkt sig hende høj og slank, og saa var hun snarere under end over Middelhøjde og allerede ret fyldig. Han kunde endnu huske hendes Dragt af ildgul Silke med en perlestukken Kniplings-